

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπὸς ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σήμερον πωλεῖται

εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ διανέμεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς τὸ Ε' φυλλάδιον τοῦ

ΚΥΡΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΡΑΛΛΗ

δὲν εἶνε γεγονός ὅπερ δύναται νὰ παρέλθῃ ἀπαρτήρητον. Ὁ κ. Ράλλης δὲν ἦτο τυχαῖον μέλος τῆς κυβερνήσεως, ἀλλ' οὔτε τοῦ κόμματος τοῦ κ. Τρικούπη. Ἡ ὑπαρχηγία ἐν τῷ κόμματι αὐτῷ ἠμφισβητεῖτο πάντοτε μετὰ τοῦ κ. Λομβάρδου καὶ τοῦ κ. Ράλλη. Ὁ πρῶτος εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ἡλικίαν, τὸ πολιτικὸν παρελθόν του, τοὺς Ἑπτανήσιους βουλευτὰς, τὸν χεῖμαρρον τῆς εὐγλωττίας του καὶ τὴν σύγχρονον σχεδὸν μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἀποσκήρτησιν ἀπὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἀφοῦ τελευταῖον συνυπουργευσαν εἰς τὸ μέγα τότε ὀνομασθέν ὑπουργεῖον τοῦ 1867. Ἐν τῇ ἐξελίξει ὅμως τῶν κομματικῶν σχέσεων ἡ δύναμις τοῦ κ. Λομβάρδου ἐν τῷ πέμπτῳ κόμματι ἡλαττοῦτο, ἡ δύναμις τοῦ Ράλλη ἀπεναντίας αὐξανεν ἡ εὐγλωττία τοῦ ἐκ Ζακύνθου βουλευτοῦ ἐθεωρεῖτο τῆς παλαιᾶς σχολῆς· εἰς τὰ ζητήματα τὰ πραγματικὰ δὲν ἐλάμβανε μέρος· οἱ Ἑπτανήσιοι βουλευταὶ προσεκολληθήσαν μᾶλλον εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως· αὐτὸς δὲ ἔμενε μὲ τοὺς συνεπαρχιώτας αὐτοῦ· ἀλλὰ ὁ Ράλλης ἦτο βουλευτὴς τῆς πρωτεύουσας καὶ βουλευτὴς τοσαύτην κτησάμενος ἐπιρροὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀττικῆς, ὥστε ἐν ταῖς τελευταῖαις ἐκλογαῖς αὐτὸς ἀνεδείχθη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συνδυασμοῦ. Ἡ αὕτη δύναμις δὲν ἦτο μόνον δύναμις ἐπιρροῆς κτηθείσης διὰ πραγματικῶν ἐκδουλεύσεων πρὸς ὁμάδας ἐκλογέων. Ἦτο συνάμα καὶ δύναμις χαρακτῆρος, δύναμις ψυχῆς καὶ νεότητος· δύναμις ἀκόμη συνωτικὴ καὶ συμπληκτικὴ κόμματος, δύναμις προσέτι χαλιναγωγήσεως τῶν ἐν τῷ κόμματι εἰσερπυσάντων στοιχείων παραλύσεως καὶ διαφθορᾶς. Ὁ κ. Ράλλης ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ χαρακτῆρος βεβαίως ὑπερέβαινε καὶ τὸν κ. πρωθυπουργὸν αὐτόν, ἀναγκασθέντα χάριν τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ κόμματος νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, καὶ ἀπὸ φοβεροῦ διώκτου εἰκονοκλάστου τῆς Συνταλλαγῆς νὰ ἀποβῇ ὁ θερμότερος εἰκονολάτρης, ὑψώσας αὐτὴν εἰς Παναγίαν *Εὐαγγελίστριαν*.

Ἐν τοῖς ὑπουργικαῖς συμβουλίαις αὐτὸς ἐξήσκει τὴν μείζονα ἐλευθεροστομίαν, ἐλγέχων, συνέχων, συζητῶν καὶ ὀνομάζων ὅλα τὰ πράγματα διὰ τοῦ ἀληθινοῦ αὐτῶν ὀνοματος.

Πολλάκις, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ πῇ ὁ πρωθυπουργὸς, τὸ ἔλεγεν ὁ Ράλλης, καὶ ὁ κ. πρεσβυτὸς τῆς Κυβερνήσεως δὲν δυσχεραστεῖτο διόλου. Ἐκυριάρχει πάντοτε ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ κ. Ράλλης ἦτο ὁ εἰλικρινέστερος αὐτοῦ φίλος καὶ ἡ ζωηρότης καὶ ἡ ἐξαψὶς καὶ ἡ περὶ τὸ λέγειν ἐλευθερία ὠφέλουν μᾶλλον ἢ ἐβλαπτον. Ὁ κ. Ράλλης βεβαίως δὲν εἶνε ὁ τύπος τοῦ πολιτευομένου κατ' ἀρχὰς μόνον καὶ ἰδέας· ἀλλὰ ὡς βουλευτὴς ὁ κ. Ράλλης ἐσυνείθισε νὰ αὐξάνῃ τὸ κόμμα του μᾶλλον διὰ προσωπικῶν θυσιῶν καὶ ὑπηρεσιῶν ἢ διὰ προσφορῶν ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ταμεῖου καὶ τῶν δημοσίων ὠφελειῶν. Ἡ καλὴ αὐτῇ ἐξίς τὸν διέκρινεν ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ὡς μᾶλλον τῶν ἄλλων συναδέλφων του φειδόμενον τῶν δημοσίων ἀγαθῶν καὶ μετ' αὐστηρότητος ἐπικρίνοντα πᾶσαν τυχόν σοβαρὰν παρεκτροπὴν ἀπὸ τοῦ κανόνος τούτου.

Ἀφ' ἑτέρου ὅμως τὸ ὑπουργεῖον ἐκυλίετο ἐπὶ κατωφερεῖς ἕως κλίσεως πρὸς ἐκείνην, ἣν ἠκολούθουν ἄλλαι κυβερνήσεις καὶ τὰς ὁποίας τὸ σύστημα τοῦ κ. Τρικούπη κατηγόρει καὶ ἐστιγματίζεν ὡς διεφθαρμένας. Ἡ κομματικὴ διοίκησις, ἡ πατριαστικὴ, ἡ ἀσπλαγχνος, ἡ ἐπιζημία, ἡ μηδαμῶς ἐπωφελὴς, ἡ ἀναξιοπρεπής, ἡ ἐμπαθὴς, ἡ ἀκοσμος ἐξηπλοῦτο πανταχοῦ καὶ ἐν ἐκείναις ἀκόμη ταῖς ἐπαρχίαις ὅπου Νομάρχαι εἶχον διορισθῇ ἄνθρωποι ἀποκτήσαντες φήμην λευκῶν περιστέρων καὶ ἀπτέρων ἀγγέλων, ὡς ὁ Ἅγις τῶν Καλαμῶν.

Ὁ κ. Ράλλης εἶχε περὶ τοῦ ὑπουργείου του τὴν μόνην ἀληθῆ ἰδέαν ἣν ὠφελε νὰ ἔχῃ.

Ἡ δικαιοσύνη, ἐνόμιζεν, ὅτι δέον νὰ προίσταται κυρίαρχος καὶ ἀδυσώπητος ὑπεράνω πάσης χονδροειδοῦς παρεμβάσεως τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν. Διότι ἅμα ἀφαιρέσας τὴν γενικὴν πολιτικὴν πάσης κυβερνήσεως, ἅμα δὲ λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ καθημεριναὶ κοινωνικαὶ ἀνάγκαι εἶνε ἀντικειμένον μᾶλλον δημοτικῆς προνοίας, τότε βεβαίως ὁ πρωτίστος σκοπὸς πάσης κυβερνήσεως εἶνε ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ὅμως πῶς νὰ ἀπονεμηθῇ δικαιοσύνη ἐν μέσῳ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν; Αἱ ἐκθέσεις αὖς ὁ κ. Ράλλης ἐλάμβανε παρὰ τῶν ὑρισταμένων αὐτῷ ἀρχῶν ἢ δύναντο νὰ ἀνατριχιάσουν πάντα δῆποτε, πολλῶ δὲ μάλ-

λον ὑπουργὸν ὅστις εὐρίσκετο ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ νὰ ἐνασκήσῃ τὰ καθήκοντα καὶ τὴν ἐπιβλεψίν του. Πολλοὶ εἰσαγγελεῖς καὶ πρόεδροι τῷ διεμήνουσιν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ λητουργήσῃ ἡ δικαιοσύνη. Ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν εἰχομεν ἐπιστολὴν ἐκ Καλαμῶν καθ' ἣν εἰς λοχίας ἔψαχεν ἐν μέσῃ πλατείᾳ τῆς τσέπαις τοῦ εἰσαγγελέως μήπως τὸν εὕρῃ ὀπλοφοροῦντα ;

Βαθυμῶδὸν μὲ τὸν κατήφορον αὐτὸν τῆς Διοικήσεως, περὶ τὸν κ. πρωθυπουργὸν ἐσχηματίζετο ὑπὸ τῶν κολάκων, τῶν τμηματάρχων, τῶν τμηματαρχίσκων, τῶν εὐνοουμένων, ἀτμοσφαῖρα τόσοσιν ὀμιχλώδης ἐκ τῶν θυμαμάτων ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διῶδῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῆς. Κατήντησε νὰ μὴ θέλῃ πλέον ν' ἀκούῃ ἀντιρρήσεις. Ὁρχισε νὰ συμβαίνει ἐπὶ τοῦ κ. Τρικούπη ὅτι συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἀσθενούς χαρακτῆρος ἀνθρώπων. Τοῦ δὲ κ. Τρικούπη ἡ δύναμις ἀπεδέειχθη ὅτι δὲν ἐγκρίνεται ἐν τῷ χαρακτῆρι αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ χαρακτῆρ αὐτοῦ ἦτο ὀλιγώτερος εὐμάλακτος, τὰ ἀποτελέσματα τῆς κυβερνήσεώς του θὰ ἦσαν ἄλλα. Δὲν θὰ ἐβλέπομεν τοὺς εὐτελεστέρους χαρακτῆρας, τὰ δονκιωτικώτερα ὄντα, τοὺς γελωτοποιοὺς τῆς αὐλῆς τοῦ λαμβάνοντας τὰς ὑψηλότερας παρ' αὐτῷ θέσεις, κυβερνῶντας τὴν Ἑλλάδα καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Δὲν θὰ ἐβλέπομεν τοὺς χρυσοκονιόχους ὑπαισερχομένους εἰς τὴν αὐλὴν του καὶ ἀρπάζοντας συμβάσεις, προνόμια, παράσημα καὶ ἀξιώματα. Δὲν θὰ ἐβλέπομεν αὐτὸν, ὃν ἐνομιζομεν σιδηροῦν, καμπτόμενον καὶ λιγιζόμενον, ὥστε νὰ ἀνέχεται πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ ὄχι μόνον ἐπὶ τὰ κρείσσω μεταβαλλόμενα, ἀλλὰ καὶ χειροτερεύοντα καὶ δεινούμενα. Δὲν θὰ ἐβλέπομεν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνεξαρτήτου τύπου, προκειμένου περὶ Συλλόγου τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, περὶ προξένων ἀνεπαρκῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, Σέρραις, Ἀδριανουπόλει, μὴ δυνάμενη νὰ διασχίσῃ τὸν Κέρβερον τοῦ Ἀσμοδαίου Μίχον καὶ τὰ προπύλαια ὄλων σχεδὸν τῶν ὑπουργείων, ἀ ἐξ ὑπαμοιβῆς διηύθυνεν.

Ὁ ἀνὴρ περιώρισε τὴν ὄντως ἀκαταπόνητον δρᾶσίν του περὶ τὴν συγκράτησιν τοῦ κόμματος, συνάμα δὲ τμηματικῶς μεταρρυθμίσεις τινὰς ἐν τῷ στρατιωτικῷ ὀργανισμῷ, τὰ δάνεια τῆς ὁδοποιίας καὶ τῶν ναυτικῶν παρσκευῶν, εἰς μελέτᾳ δὲ περὶ τοῦ δανείου τῆς ἄρσεως καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας, διὰ τὸ ὅποιον ἐγένετο ὁ Σκουλούδης πρέσβυς διὰ νὰ διεξαγάγῃ ἐπὶ ἐπιφελεστέροις ὅροις διὰ τὴν ὁμάδα τὸ ἐν λόγῳ δάνειον, τοῦθ' ὅπερ ἤκουσεν ἐν ἐκπλήξει καὶ ὁ βασιλεὺς παρ' ἐνός παραιτηθέντος ὑπουργοῦ, ὄχι τοῦ κ. Ράλλης, ἀποκλυφθεὶς ὡς ἥμισυ ἐπιστάμενος τὸν κ. Τρικούπην, ὀλιγώτερον δὲ τὸν κ. Σκουλούδην· ἀλλ' ἐν ταύτῃ ἐγένετο διὰ τῶν φόρων τὸ οἰκονομικὸν χάος, ὅπερ θὰ παραβάρυνῃ τὴν παραγωγὴν, θὰ διαφθείρῃ καὶ θὰ ἐλαττώσῃ τὴν καταναλώσιν, θὰ καταστήσῃ σατράπην τὴν διοίκησιν, θὰ πολλαπλασιάσῃ τὴν παρανομίαν, τὴν ἀνισότητά καὶ τὸ ρουσφέτιον, ἔταξε δὲ διοικητὰς τῶν νέων φόρων ἀνθρώπους ἀμαθεῖς καὶ διεφθαρμένους, ἐνεπιστεύθη δὲ τὴν διοίκησιν τῶν πολυπλόκων περὶ οἰκονομικῶν φόρων εἰς ἕνα Δεμάθαν, ἀπὸ τὸν ὅποιον καὶ ἤκουσαν καὶ εἶδον καὶ ὁ ἀκούσων καὶ θὰ ἴδουν πολλὰ πολλὰ πολλὰ οἱ ἐν Πειραιεὶ ἐργαστασάρχαι. Ἀποδειχθείσης πάλιν τῆς μονοετοῦς θητείας ἐπιζημίας εἰς τὸν στρατὸν, ἐπιμένει κατὰ τὸ σύνθημα εἰς αὐτὴν, διότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Τρικούπην νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι σφάλλει, ἀν καὶ ὅλος ὁ βίος του ὁ πολιτικὸς εἶναι σειρὰ ἀντιφάσεων καταπληκτικῶν, μάλιστα διὰ τῆς σοφιστικῆς δεινότητος καὶ τῆς τολμηρᾶς ρητορείας του ἐλαφρυνόμενων, ἐνῶ οἱ πλείους τῶν συναδέλφων του ἀνομολόγησαν ἤδη αὐτῷ ὅτι ἡ μονοετής θητεία ἄγει εἰς ἀποσύνθεσιν, ὅπως τοῦλάχιστον

εἶναι τὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, κακῇ μοίρᾳ εἰς πᾶν ἄλλο ἢ τὰ πολεμικὰ καταγινόμενου. Διότι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα καὶ ἐσμὲν ὑπὲρ τῆς μονοετοῦς θητείας, ἀλλὰ συνοδευομένης ὑπὸ δρακοντείας στρατιωτικῆς νομοθεσίας, καὶ ἐτι δρακοντείας ἐπιβλέψεως τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν διαφόρων σωματάρχων.

Ἄλλ' ἐπὶ Τρικούπῃ τοῦ ἐνδοστικού, τὰ στρατιωτικὰ ἡκολούθησαν τὸν δρόμον των, τοὺς ἐκλογεῖς, τοὺς εἰσπράκτορας, τοὺς ἀντιθέτους τοῦ κόμματος, τὰς ἀδείας καὶ τὰ λοιπά. Ἡ μονοετής θητεία καὶ ἡ ἐχολή τῶν ὑπαξιωματικῶν, ἥτις ὑπὸ ἄλλους ὅρους θὰ ἦτο εὐεργετικώτατη, ἀπεγύμνωσεν ἐκείνη μὲν τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν ἀπὸ ἀπλούς στρατιώτας, αὕτη δὲ καὶ ἐκείνη μαζὺ ἀπὸ ὑπαξιωματικούς. Ἐν τινι ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ὁ κ. πρόεδρος ἀνήγγειλε μετὰ χαρᾶς ὅτι τὴν 1 Ἰουλίου θὰ προσέλθουν ἐξακισχίλιοι στρατιῶται ; — Καὶ πόσοι θὰ φύγουν ; τὸν ἠρώτησεν εἰς παραιτηθεὶς ὑπουργός. — Ἄλλοι τόσοι. — Τὸ ἀποτέλεσμα; Μηδὲν. Τοῦτο τὸ μηδὲν ἐματαιώσε τὸν ἀνασχηματισμὸν τῆς κυβερνήσεως, ἀμα τῇ παραιτήσῃ τοῦ κ. Καλλιγᾶ κατ' ἄλλον ἢ ὅπως ἀνεσχηματίσθη τρόπον. Ἐπρόκειτο τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ μὴ δοθῇ εἰς τὸν κ. Λομβάρδον, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ τὸ διευθύνῃ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ἀναθέτων εἰς ἄλλον τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν. Προσεκλήθη ὁ κ. Σωτήριος Πετιμεζᾶς νὰ δεχθῇ τὸ χαρτοφυλάκιον, ἀλλ' ἀπήντησεν ἀξιοπρεπέστατα ὅτι ἀδύνατον νὰ δεχθῇ χωρὶς τοῦ ὅρου τῆς καταργήσεως τῆς μονοετοῦς θητείας. Καὶ ἐσχηματίσθη ὅπως ἐσχηματίσθη ἡ Κυβέρνησις.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου περὶ ὁδοποιίας νόμου ἡκολούθησε καὶ αὕτη τὸν νόμον τοῦ ρουσφετιῶ, ὅστις διὰ τὰς κυβερνήσεις μας εἶνε ἴσος μὲ τὸν νόμον τῆς ἔλξεως. Πρὸς ἐρήμους ὁρύσσει ἐχαράχθησαν ὁδοὶ διὰ νὰ γίνῃ τὸ χατῆρι τοῦ δεινὸς κομματάρχου τοῦ δεινὸς ὑπουργοῦ. Συνάμα παρὰ τὸν νόμον ἐμελλε νὰ δαπανηθῶσι πλείω τῶν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθέντων ἑκατομμυρίων, νὰ γίνῃ ὑπέρβασις ἀντισυνταγματική. Τὰ ἐπισκοπικὰ ἐπίσης ἐστράφησαν περὶ τὸν αὐτὸν φαῦλον κύκλον. Ἐνα πρῶτ' ἐξύπνησαν ὁ κ. Ράλλης, ὁ κ. Ρούφορ καὶ ὁ κ. Κοντόσταυλος, καὶ εἶδον εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὸν κ. Καλογεράν ἐπίσκοπον Πατρῶν, προχειρισθέντα ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἄν ἐξῇ ὁ μακαρίτης Ἰακωβάτος, θὰ ἐξεσφενδόνιζε τοὺς λαμπροτέρους κεραυνούς του κατὰ τοιαύτης καταπατήσεως τῶν ἱερῶν κανόνων ἐκ μέρους χριστιανικῆς κυβερνήσεως, ὡς νὰ ἐνεπνέετο ἡ κυβέρνησις αὕτη ὑπὸ ρωσικοῦ μίσους ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ κ. Ράλλης διεμαρτυρήθη ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ἐντονώτατα ὁ κ. Κοντόσταυλος ἐστιγματίσας τὴν πράξιν ἐνώπιον τοῦ κ. προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἀπρεπὴ.

Ἐκτοτε τὸ ῥῆγμα ἐν τῇ κυβερνήσει ἐπλατύνθη, αἱ σχέσεις τοῦ κ. Προέδρου καὶ τοῦ κ. Ράλλης ἐψυχράνθησαν· πολυλάκις ζητήσας νὰ παραιτηθῇ παρεκλήθη νὰ μὴν ἐπιμένῃ τὰ τοῦ ὑπουργείου του ἐνέργειαι σχεδὸν αὐτογνωμόνως· ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ ὑπουργείων ὁ ἐλεγχὸς του ἦτο πικρός. Ἐως ὅτου ἦλθεν ὁ βασιλεὺς, ἐξέθεσεν αὐτῷ ὅτι εἶνε ἀδύνατον τοῦ λοιποῦ πᾶσα συνεργασία μεταξὺ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπεθόμει νὰ ἐπέλθῃ κλονισμὸς τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' ὁ κ. Ράλλης ἐπέμενε, παραστήσας τῷ βασιλεὶ λίαν νομίμως ὅτι ὁ κ. Τρικούπης, δέον νὰ ὑποστηριχθῇ ὑπὸ τῆς βασιλείας ἐν τῇ συμπληρώσει τῆς κυβερνήσεώς του, διότι ἡ βουλὴ ἄφησε τὸν κ. Πρωθυ-

πουργόν μετὰ πλήρους πλειοψηφίας, καὶ οὕτω ἡ παραίτησις τοῦ κ. Ράλλης ἐγένετο δεκτὴ, συνάμα ἡ τοῦ κ. Ρούφου, καὶ ἡ Κυβέρνησις συνεπληρώθη διὰ τῆς προσλήψεως ἐνὸς πολιτικοῦ προσώπου, τοῦ κ. Βουλπιώτου, καὶ ἐνὸς μὴ τοιοῦτου, τοῦ κ. Τομπάζη.

Τίνα ἔσονται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Ράλλης; Ὁ κ. Ράλλης οὐτε τυχαῖον μέλος τοῦ κόμματος τοῦ κ. Τρικούπη εἶνε, οὔτε ὑπὸ ἐποψίν ψήφων ἐν τῇ βουλῇ μονάς. Μὲ τὸν κ. Ράλλην ἑμορφονοῦν οἱ πλείστοι ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς, ἔχει δὲ καὶ ἄλλους ἀφροσιωμένους φίλους πλὴν αὐτοῦ. Βεβαίως ἡ πολιτικὴ του ὠριμότης δὲν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ τῷ ἐπιτρέπῃ στάδιον ἀρχηγοῦ κόμματος καὶ κατὰ συνέπειαν ἀρχηγοῦ Κυβερνήσεως. Ὅσον δὲποτε ἐμπειρικῶς καὶ ἂν κυβερνώμεθα, ἡ θέσις τοῦ πρωθυπουργοῦ προϋποτίθῃσι πλείστα προσόντα, πλείστας μελέτας καὶ πολὺν χρόνον, ἕως ὅτου ὁ ἔχων ἐν σπέρματι τὰ κεφάλαια ἀναπτυχθῇ εἰς ἐπίδοξον πρωθυπουργόν. Ὁ κ. Ράλλης, ὡς μὲν βουλευτὴς δὲν ἀνεμίχθη εἰς γενικὰ ζητήματα τῆς πολιτικῆς, ὡς ὑπουργὸς δὲ διηύθυνε δύο μέχρι τοῦδε ὑπουργεῖα, ἀφ' ὧν κυρίως δὲ ἀνακύπτουσιν οἱ μέλλοντες πρωθυπουργοί. Δὲν πιστεύομεν καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμη νὰ ἐκυριεύθῃ ὑπὸ τοιαύτης φιλοδοξίας. Τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀποσπασθῇ τῆς κυβερνήσεως, ἀφοῦ ἡ διαμονή του ἐν αὐτῇ οὐδὲν ἐβελτίωνε τῆς γενικῆς καταστάσεως. Τοῦτο ἐπίσης δὲν τὸν ἐμπόδιζε τοῦ ν' ἀντιπροσωπεύῃ ἐν τῇ μελλούσῃ ἀντιπολιτεύσει ὁμάδα σοβαρὰν, ἄνευ τῆς συναινέσεως τῆς ὁποίας θὰ ἦνε δύσκολος ἡ σύμπηξις μελλούσης κυβερνήσεως.

Δυστυχῶς ὁ κ. Τρικούπης ἐξηθέννησεν ἑαυτὸν ὄχι μόνον ἠθικῶς, ἀλλὰ καὶ ὕλικῶς. Δυστυχῶς ἐπίσης ἐκ περὶ ἀλλήλου μετὰ τῆς ἐξασθενήσεως αὐτοῦ βαίνει· καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἀντιπολιτεύσεως τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ὡς κόμμα ἐνῆικόν ὑπὸ μίαν διεύθυνσιν καὶ ἓνα ἀρχηγόν.

Τὴν θέσιν λοιπὸν ταύτην τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τῆς κυβερνήσεως θέλομεν ἐξετάσει ἐν προσεχεῖ ἀρθρῷ.

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ τοῦ Νοσοκομείου Κανθάρου εἰς ἔλεεινὴν πάλιν κατὰστασιν. Οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουν δωρεάν. Ἀκαθαρσία, ἀμέλεια, οὐδεμίαν ἐπιβλεψίς, ἀνεπάρκεια τροφῆς, δωμιστὸν ὀκάδες κρέας διὰ πενήντα ἀνθρώπους, παράπονα καὶ μυκηθμοὶ τῶν ἀσθενῶν, ἔλλειψις μαγειρίσσης καὶ χίλια ἄλλα. Καὶ ὅμως δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ Νοσοκομεῖον εἶχε γίνεαι πρό τινας κόσον κακόν, τόσος θόρυβος, ἐπιτροπαί, ἀστυνόμοι, ἐπισκέψεις πρωθυπουργοῦ καὶ λοιπὰ καὶ λοιπὰ. Ὀλίγοι μῆνες παρήλθον καὶ ἡ κατάστασις ἡ αὐτὴ ἐπανέρχεται. Διότι τίποτε παρ' ἡμῖν ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως δὲν θεραπεύεται. Ὅλα μόνον μπαλόνονται. Αὐτὰ τοῦλάχιστον πληροφορούμεθα ἡμεῖς.

Ἦρξία ἦτο καὶ ἐν τῇ νεοκρικῇ τις κλίνη ἡ προχθὲς κηδευθεῖσα Ἑλένη Μαυρομιχάλη. Ὁ θάνατος ἐσεβάσθη τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην λεπτότητα τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου τῆς. Ἐπὶ τοῦ ἀπομαρμαρωθέντος μετώπου τῆς ἐθαύμαζε τις δι' ὑστάτην φορὰν τὰς λεπτογραμμὰς καὶ μαύρας μαύρας καὶ μὲ τόσην ἑκφρασιν ὀφρῶς, καὶ ὕστερα ἡ ρίς ἡ καλλιτεχνος, καὶ λαθάνων τις κύκλος περὶ αὐτὴν ὑπερτάτης γλυκύτητος, ὡσὰν τὸ μεδίαιμα, σβεσθὲν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, εἶχεν ἐκεῖ μεταθέσει τὰς ὑστάτας ἀκτίνάς του. Πλούσιαι τολύπκι ἀνθοδεσμῶν καὶ στεφάνων εὐωδιάζον τὸν ὕπνον τῆς, καὶ εἶχε κάτι τι ἑαρινόν, καὶ ἀπείρως γαλήνιον ὁ θάνατός τῆς.

Τί κακὸ τοῦ ἐγένετο χθὲς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηρο-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τοῦ ἀριθ. 520)

— Εἶναι κύων ἐρυθρόστικος, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ εὐρίσκετε ὅτι ὁμοιάζει μὲ τὴν Πιστὴν;

— Τόσον καλῶς, ὥστε ἐν δὲν εἶχον κρατῆσαι τὴν ἀτυχῇ μου Φιντέλη νεκράν εἰς τὰς χεῖράς μου, θὰ ἐπίστευα ὅτι αὐτὴ εἶναι, ἀπῆντησεν ὁ γέρον, μὴ ἀπὸκρύπτων τὴν συγκίνησίν του.

— Ἐγὼ λοιπὸν, κ. Βαιγιάν, μέλλω ν' ἀγοράσω καὶ νὰ σὰς προσφέρω τὸ σκυλὶ αὐτό.

— Ποία ἰδέα!

— Ἦ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Θὰ τοῦ δώσῃτε τὸ ὄνομα τοῦ Φιντέλη. Θὰ δεχθῇτε τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρόν μου;

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἀρνήθω.

— Ἀμέσως θὰ πράξω τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ προσεκάλεσε τὸν φύλακα.

— Ποία εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ σκύλου τούτου; ἠρώτησε.

— Πεντήκοντα φράγκων.

— Καὶ πέντε φράγκα διὰ σὰς πενήκοντα πέντε φράγκα. Παραλάβετε αὐτὸ καὶ φέρετε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διοικήσεως, ὅπου θὰ μὰς εὕρητε.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, οἱ περιδιαβάζοντες περιήρχοντο ἐφ' ἀμάξης τὸν κήπον, τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν θωπεύοντος τὸν νέον Φιντέλην, ὅστις ἔτρωγεν ἐπὶ τῶν γονάτων του ἓνα διπυρίτην.

— Ἰδετε, ἔλεγε μειδιών ὁ κ. Λαγγάρδ, συνωκείωθη ἤδη μὲ σὰς, ἐννοεῖ, αἰσθάνεται ὅτι εἰσθε ὁ κύριός του.

Μετὰ τὸν περίπατον ἐντὸς τοῦ κήπου, τὸ ὄχημα κατήλθε τὴν ὥραιαν ὁδόν, ἥτις ἄγει εἰς τὸν καταρράκτην, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἔστη πρὸς στιγμὴν. Ὁ κ. Λαγγάρδ εἰδείξε τὸ ἵπποδρόμιον εἰς τὸν Ἰακώβου Βαιγιάν, ἔπειτα ἐφθασαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σκουάνα. Ἐπανήλθον εἰς τὸ δάσος διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς δένδρστοιχίας, καὶ ὅπως συνεφωνήθη, περιήλθον κύκλῳ τὰς λίμνας, πρὶν ἐπανέλθωσιν εἰς Παιρισίους.

Ὁ Φιντέλη ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς νέας θέσεώς του καὶ δὲν ἐξεπλήσσετο παντελῶς, διότι ἐνέπλησαν αὐτὸν θωπειῶν καὶ τραγημάτων.

Ἦτο πέμπτη καὶ ἡμίσεια ὥρα, ὅτε κατέβησαν ἐκ τοῦ ὀχήματος πρὸ τῆς οἰκίας, ὅπου κατῴκει ὁ κ. Λαγγάρδ.